

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce J. K.**, bytem K. V., S. 638/4, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2016, č.j. 743/DS/16-3,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2016, č.j. 743/DS/16-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 26.1.2016, č.j. 5318/OD-BODY/15/Kř (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedené záznamy byly potvrzeny.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ve věcech shodných či obdobných rozhodnutí, ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014 či ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct(!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsáním způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

V druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“, žalobce uvedl, že ve svém odvolání dále napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu

zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánu veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. iii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. iv) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalobce dále zpochybnil pokutové bloky ze dne 18.11.2015, ze dne 9.7.2015, ze dne 9.7.2015 (správně: ze dne 25.1.2015, pozn. soudu) a ze dne 7.5.2014. Všem pokutovým blokům přitom vytýkal stejné nedostatky, a sice: Rozhodnutí obsahují chybnou právní

kvalifikaci, resp. nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci [u pokutového bloku ze dne 18.11.2015, ze dne 9.7.2015 a ze dne 25.1.2015 je uveden údaj „125c/1k“ a „§6/1a z.č. 361/2000 sb“, u pokutového bloku ze dne 7.5.2014 údaj „125c/1f3“ a „§18/4 z.č. 361/2000 sb“]. Dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánů, které rozhodnutí v blokovém řízení vydaly, když není zřejmé, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na soukromém pozemku či pozemní komunikaci. Není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání, přičemž ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Dále popisy skutků ve formátu „pásky“ (pokutový blok ze dne 18.11.2015 a ze dne 9.7.2015), „neužil BP“ (pokutový blok ze dne 25.1.2015) a „RJ“ (pokutový blok ze dne 7.5.2014) nepopisují porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. K tomu žalobce dodal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá, a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. Žalobce zpochybnil způsobilost pokutových bloků ze dne 18.11.2015, 9.7.2015, 25.1.2015 a 7.5.2014 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že její podstatou je žalobcovo tvrzení, že žalovaný údajně nereflektoval odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky, které spočívaly v předložení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014 a údajně nezkoumal způsobilost pokutových bloků pro záznamy bodů za porušení vybraných povinností řidiče vedených v registru řidiče. Žalobce poukazuje na údajně jinou (odlišnou) praxi v posuzování způsobilosti pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče. Žalovaný uvedl, že zaujímá stejné stanovisko jako v napadeném rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel žalovaný z okolností daného případu, kdy žalobce podané námitky nikterak nespecifikoval ani neodůvodnil (toliko je podal proti všem a především proti poslednímu záznamu), dokonce je ani nedoplňl, přestože se k jejich doplnění (do 30 pracovních dnů) sám zavázal. Zmocněnec žalobce, jímž byla v době odvolacího řízení společnost „AK Linhart, o.s.“, namísto doplnění námitek posléze na výzvu prvoinstančního orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, za situace, kdy prvoinstanční orgán všechny pokutové bloky od Policie ČR vyžádal, aniž by se žalobce s dalšími vyžádanými podklady seznámil, účelově požadoval přerušování řízení pro údajné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9.7.2015 je v souladu správními předpisy. Žalobcův podnět na přezkumné řízení adresovaný Policii České republiky (...) byl Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje vyhodnocen jako nedůvodný, protože předmětné rozhodnutí v podobě pokutového bloku ze dne 9.7.2015

(založené na str. 7c) ve spisu) zůstalo nadále platné a účinné. K dalším indiciím svědčícím o účelovosti postupu žalobce s cílem prodlužovat řízení, jež provázely předmětné námitkové řízení, patří i nepřebírání elektronické pošty a ponechání písemností ve schránce společnosti (...) do doby jejich označení za doručené fikci. Žalovaný uvedl, že nadále vycházel z obecné zásady volného hodnocení důkazů, souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a z vymezené podstaty řízení o námitkách v bodovém hodnocení řidiče. V řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, kdy je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tzn. zda počet zaznamenaných bodů (za porušení vybraných povinností stanovených přílohou k zákonu o silničním provozu) odpovídá spáchanému přestupku, zda je zapsán příslušnému přestupci atd., se žalovaný při svém rozhodování opíral nejen o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2016, č.j. 4 As 3/2014-39, ale rovněž vycházel ze znalostí nabytých s předmětnou společností z úřední činnosti. Odkazem na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu považoval žalovaný důvodnost podaného odvolání za účelovou, lichou a neopodstatněnou, jestliže nebyly v době probíhajícího odvolacího řízení vysloveny či konkretizovány pochybnosti nejen o údajích na pokutových blocích zaznamenaných, ale ani proti jakým přestupkům, proč a co namítá. Záznamy bodů byly provedeny v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný vycházel ze zákona a z přesně vymezeného předmětu řízení o námitkách. Proto musí odmítnout žalobcem tvrzené nerespektování odvolacích důvodů a údajnou ignoraci předložených důkazních prostředků, když žalobce nebyl ochoten důvody svých námitek vyjevit a odvolání doplnit. Ke specifikaci žalobcem takto obecně podaných námitek v odvolacím řízení nedošlo. Zvolený postup (v době odvolacího řízení byl žalobce zastoupen společností AK Linhart o.s., se sídlem Kaplická 14, 140 00 Praha 4) nasvědčoval účelovosti a (z úřední činnosti známé to praxi) neodůvodněnému prodlužování řízení. S ohledem na sled obecně podaných námitek žalovaný přisvědčil jejich neodůvodněnosti. Namísto seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, k němuž byl žalobce prvoinstančním orgánem vyzván, podal žalobce žádost o přerušování řízení, kdy požadoval přezkum rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9.7.2015. Prvoinstanční orgán námitkové řízení nepřerušil, neboť obsahově jsou námitky koncipovány jako soubor obecných hledisek pro přezkumné řízení. Povinností prvoinstančního orgánu je posoudit a zvážit důvodnost či nedůvodnost podaných námitek, zda je potřeba údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení prokazovat pomocí dalších důkazů a zda prodloužení řízení připustí. Za situace, kdy žalobce důvody námitek nespecifikoval, teprve až svou obhajobu postavil na údajně nesprávném vyplnění pokutového bloku. Takové kroky lze považovat za obstrukce, které jsou běžnou praxí shora uvedené společnosti, jež původně zastupovala žalobce. Žalovaný proto dospěl k závěru, že prvoinstanční orgán postupoval správně se snahou zamezit nedůvodnému prodlužování řízení. Prověření záznamu bodů v kartě řidiče a posouzení způsobilosti vyžádaných pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče bylo bezesbytku provedeno. Vzhledem k tomu, že nebyly doloženy ani doplněny relevantní skutečnosti zpochybňující záznamy, nebyla dána ani možnost zákonné opravy záznamu bodů v kartě řidiče, nezbylo než námitky pro nedůvodnost zamítnout. Žalovaný je přesvědčen, že jiný postup by byl nejen nesprávný, ale vedl by k nedůvodnému prodlužování celého řízení o námitkách, jestliže prvoinstanční orgán v dobách rozhodování neměl k dispozici od žalobce konkrétní důvody pro uplatňované námitky. Námitky žalobce byly obecné a nekonkrétní. Žalovaný nemohl jinak, než se ztotožnit s postupem prvoinstančního orgánu a odvolání

zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Dále žalovaný uvedl, že nelze přijmout tvrzení žalobce o povinnosti prvoinstančního orgánu i žalovaného zjistit spolehlivě stav věci o přestupcích. Prvoinstanční orgán má povinnost zaznamenat body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Odkazy žalobce na rozhodnutí odvolacího správního orgánu z jiného kraje jsou dle názoru žalovaného vyvráceny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2011, sp.zn. 9 As 2/2011. Proto je žalovaný považuje za liché. Zápisy bodů jsou v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně zdůvodněny. K údajnému zanedbání pohledu na předběžné otázky v řízení, žalovaný uvádí, že dle § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v dané věci není možno předběžnou otázku uplatnit. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce na svých právech krácen nebyl a odkazuje se na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Více nemá žalovaný k tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, co by dodal. Závěrem žalovaný uvedl, že trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, již prvoinstanční orgán od příslušných správních orgánů vyžádal rozhodnutí, která byla podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„žádost odvolatele o přerušení řízení správní orgán I. stupně posoudil správně z hlediska vymezené působnosti daného řízení o námitkách proti zaznamenaným bodům v bodovém hodnocení řidiče a vzhledem k obecně podaným námitkám a správním orgánem vyžádaným a ověřeným kopiím pokutových bloků, dospěl tento k závěru, že není v rámci námitkového řízení o zaznamenaných bodech v kartě řidiče dán důvod pro přerušení řízení. Prověřil porušení povinností řidiče uvedených v oznámeních s údaji na vyžádaných pokutových blocích, jejich oprávněnost, počty bodů, komu a kdy byly zaznamenány a zda počty bodů odpovídají příloze k zákonu o silničním provozu. Správní orgán I. stupně s ohledem na obsah obecně podaných námitek, nemohl připustit účelové prodlužování řízení ze strany odvolatele, jestliže požadoval po správním orgánu vyžádání všech pokutových bloků a aniž by se dostavil a s pokutovými bloky se seznámil, tvrdil, že podklady pro vydání rozhodnutí nejsou kompletní. Takové jednání*

svědčí o účelovosti konání odvolatele. Jeho požadavek, aby správní orgán I. stupně řízení o námitkách přerušil, považuje odvolací správní orgán (za takových okolností) za zjevnou účelovost. Odvolatelovo tvrzení o nutnosti vyřešení předběžných otázek a objasnění důležitých skutečností, které ve věci vznikly, je vystavěno toliko na obecné materii koncipované jako soubor východisek pro přezkumné řízení. Nedostatky (zmiňované zmocněncem odvolatele) ve vyplněných údajích na pokutovém bloku za pokutu uloženou dne 9.7.2015, jsou v podaném podnětu na přezkumné řízení formulované obecnými floskulemi, bezobsažnými frázemi a naučenými větami. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně správně vyhodnotil účelovost obecného užití takto podaného podnětu k přezkumnému řízení. V řízení o námitkách proti záznamům bodů v rámci bodového hodnocení řidičů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale pouze to, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady (v případě, že existuje nebo je namítána důvodná pochybnost spáchání takového přestupku, což se v daném případě nestalo) a zda počet zapsaných bodů je v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 9 As 96/2008-44, dostupný na www.nssoud.cz. Pravomocí správního orgánu I. stupně je administrativně se zabývat vedením a prováděním záznamů bodů v kartách řidičů. Správním orgánem I. stupně bylo popsáno a vysvětleno, jak byly záznamy provedeny, na základě jakých podkladů a proč vyhodnotil námitky za nedůvodné. V postupu zmocněnce odvolatele lze spatřovat nejen účelovost, ale i obstrukce ve smyslu bezdůvodného prodlužování řízení. Přestože pokutové bloky má odvolatel zjevně k dispozici (jinak by nemohl v případě podnětu na přezkumné řízení operovat s tzv. částečnou nečitelností, nesprávností a neúplností vyplněných údajů uvedených v pokutovém bloku), když se s vyžádanými, dalšími podklady pro záznamy bodů u správního orgánu I. stupně ani neseznámil, ale přesto po správním orgánu I. stupně požadoval, aby pokutové bloky od PČR vyžádal. Výčtem opakovaných porušení povinností řidiče/odvolatele zahrnutých do bodového hodnocení obsažených v jednotlivých oznámeních (a pravomocných rozhodnutí, tj. platných pokutových blocích) a prověřením záznamů bodů v registru řidičů, byl správním orgánem I. stupně dostatečně odůvodněn závěr o dosaženém počtu celkově zaznamenaných 12 bodů v kartě řidiče. Zmocněnec odvolatele takové skutečnosti zpochybňující údaje a okolnosti spáchaných přestupků neuvedl. Rovněž tak je třeba odmítnout odvolatelovo hodnocení způsobilosti pokutového bloku (za pokutu uloženou dne 9. 7. 2015) k záznamu bodů, respektive hodnocení způsobilosti pokutového bloku k záznamu bodů jeho zmocněncem. Odkazem na tu skutečnost, že výtky odvolatele uvedené v podnětu na přezkumné řízení adresované PČR, směřované k vyplněným údajům uvedeným v pokutovém bloku, nesou znaky marginálií nemajících vliv na zákonnost rozhodnutí (tedy na platnost pokutového bloku) a nezpochybňujících opodstatněnost provedených záznamů bodů v kartě řidiče, je toliko další indicií nasvědčující účelovosti odvolatelova prodlužování řízení. Jak ostatně koresponduje i s vyhodnocením podaného podnětu k přezkumnému řízení (kdy je z pohledu PČR podaný podnět nedůvodný) a sdělení PČR k této odvolatelově žádosti (...) je založené ve spise na str. č. 12. Na podporu shora uvedeného odvolací správní orgán uvádí citaci z rozsudku NSS zn. 4 As 3/2014-39, ze dne 4.4.2014: „(...)“ K odmítnutému přerušení řízení odvolací správní orgán uvádí, že je ve shodě se závěrem správního orgánu I. stupně a na podporu takového názoru cituje z rozsudku Krajského soudu v Plzni 57 A 57/2010-76 ze dne 30. května 2011 následující: „(...)“ Záznamy bodů byly provedeny v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Obecná tvrzení zmocněnce odvolatele, z nichž není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje odvolatel rozhodnutí za nezákonná nebo nicotná, jaké důkazy k prokázání svých „tvrzení“ navrhuje

provést, je na místě odmítnout. Ostatní námitky zmocněnce odvolatele, že výroková část rozhodnutí nese seznatelné vady z pohledu nesouladu s požadavky na náležitosti takového rozhodnutí zákonem stanovenými, nedostatečným zjištěním skutkového stavu věci a zanedbáním pohledu na předběžné otázky, považuje odvolací správní orgán s ohledem na výše uvedené za tvrzení účelová a bezpředmětná s cílem řízení o námitkách bezdůvodně prodlužovat. Odvolatel nedoložil takové skutečnosti, které by reálně zpochybňovaly záznamy bodů zapsané na základě jednotlivých oznámení obdržенých od PČR v kartě řidiče. K doplněnému odvolání odvolací správní orgán uvádí následující. Námitky považuje za obsahově liché, účelové a bezpředmětné. Výčtem konkrétních porušení povinností řidiče zahrnutých do bodového hodnocení, obsažených v jednotlivých oznámeních, posouzením způsobilosti vyžádaných pokutových bloků pro provedení a ověření záznamů bodů v registru řidiče, nemohl odvolací správní orgán dospět k jinému závěru než, že za stávající platnosti a existence dalších podkladů (tj. pravomocných rozhodnutí = pokutových bloků) ke všem namítaným záznamům nelze zákonnou opravu záznamu bodů v kartě řidiče provést. Odkazem na zákonem vymezenou podstatu řízení o námitkách posoudil odvolací správní orgán napadené rozhodnutí. Po zvážení okolností a s vědomím obecné zásady volného hodnocení důkazů, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podklady posoudil podle své úvahy, každý jednotlivě i ve vzájemných souvislostech tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a shledal rozhodnutí za věcně správné, kdy po zjištění, že v průběhu řízení nedošlo ze strany správního orgánu I. stupně k vážnému pochybení, jež by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, rozhodl o podaném odvolání tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“.

Z právě provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá nedůvodnost námitek žalobce, neboť žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“. Pokud jde o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, soud konstatuje následující. Žalobce toto rozhodnutí předložil jako přílohu doplnění odvolání se slovy, že „za nezpůsobilé byly označeny obdobné podklady i Krajským úřadem Moravskoslezského kraje v odvolacím řízení ze dne 24.4.2014 po č.j. MSK 49928/2014“. Doplnění odvolání však obsahovalo toliko obecné proklamace bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s žalobcovou věcí, tj. bez jakékoli konkrétní návaznosti na pokutové bloky, které byly podkladem pro záznam žalobcových bodů v bodovém hodnocení řidičů. Z uvedených důvodů tak žalovaný neměl, k čemu konkrétně se ve vztahu k tomuto rozhodnutí vyjadřovat. Odvolací námitky žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepominul, avšak neshledal je důvodnými. Žalovaný se tak žalobcem namítaných pochybení nedopustil, tudíž bylo na žalobci, aby eventuálně konkrétními námitkami poukazem na konkrétní skutečnosti zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, že tvrzení žalobce, že „jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno

rozhodnutí v blokovém řízení“, se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti druhé skupiny žalobních bodů.

Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu ‚rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)‘“, je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze

spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Přesto, pokud jde o pokutový blok ze dne 7.5.2014 byla v něm vedle údaje „*překročil dovolenou rychlost v obci 50/78/75*“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „*taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo*“.

Pokud jde o námitku žalobce, že „*v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát ,neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, ani tuto nelze shledat důvodnou.

Na pokutovém bloku ze dne 25.1.2015 byla vedle údaje „*řidič za jízdy nepřipoután bezp. pásem*“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 9.7.2015 byla vedle údaje „*nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem*“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 18.11.2015 byla vedle údaje „*za jízdy nepřipoután bezp. pásem - řidič*“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že ve všech třech případech „*taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo*“. Z popisu deliktního jednání žalobce je navíc zcela jednoznačné, že byla

trestána jeho jízda bez připoutání se bezpečnostním pásem, nikoli nepřipoutání se spolujezdce. U přestupku ze dne 18.11.2015 a ze dne 25.1.2015 je výslovně uvedeno, že nepřipoután nebyl „řidič“. U přestupku ze dne 9.7.2015 byla sankcionovaná „jízda“ žalobce bez připoutání bezpečnostním pásem, nikoli „nepřipoutání se spolujezdce“.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít“, je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít. Ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedených, je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo delikt ní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „mimo pozemní komunikaci“. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, „správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

Konečně k tvrzením žalobce o tom, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku“, je nezbytné uvést, že s těmito se ve své podstatě ztotožňuje i soud, avšak tyto obecné proklamace neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky týkající se jednotlivých pokutových bloků.

V pokutovém bloku ze dne 18.11.2015 je v rubrice „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, správním orgánem postupně doplněno „125c/1k“ a „361/2000“. Dle názoru soudu je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod rubrikou „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, je pak mimo jiné uvedeno „§ 6/1a) z.č. 361/2000 Sb.“, což bez jakýchkoli pochybností znamená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zakotvuje žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ a že

„nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o popis skutku ve formátu „pásky“, žádný takový údaj pokutový blok neobsahuje, nýbrž je zde uvedeno „za jízdy nepřipoután bezp. pásem – řidič“ (k tomu blíže viz str. 11 rozsudku, první odstavce). Pokud jde o místo přestupku „K. Vary – Nákladní x Jáchymovská“, považuje soud takový údaj za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání. Povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem platí kdekoli na pozemní komunikaci, tj. v daném případě kdekoli v oblasti Karlovy Vary – Nákladní x Jáchymovská, pročez není třeba trvat na bližším označení místa přestupku.

V pokutovém bloku ze dne 9.7.2015 je v rubrice „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, správním orgánem postupně doplněno „125c/1/k“ a „361/2000“. Dle názoru soudu je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod rubrikou „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, je pak mimo jiné uvedeno „§ 6/1/A z.č. 361/2000“, což bez jakýchkoli pochybností znamená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zakotvuje žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ a že „nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o popis skutku ve formátu „pásky“, žádný takový údaj pokutový blok neobsahuje, nýbrž je zde uvedeno, že přestupce „nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“ (k tomu blíže viz str. 11 rozsudku, první odstavce). Pokud jde o místo přestupku „v K. Varech v ul. Západní“, považuje soud takový údaj za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání. Povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem platí kdekoli na pozemní komunikaci, tj. v daném případě kdekoli na úseku ul. Západní v Karlových Varech, pročez není třeba trvat na bližším označení místa přestupku.

V pokutovém bloku ze dne 25.1.2015 je v rubrice „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, správním orgánem postupně doplněno „125c/1k“ a „361/2000“. Dle názoru soudu je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod rubrikou „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, je pak mimo jiné uvedeno „§ 6/1a z.č. 361/2000“, což bez jakýchkoli pochybností znamená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zakotvuje žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ a že „nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o popis skutku ve formátu „neužil BP“, žádný takový údaj pokutový blok neobsahuje, nýbrž je zde uvedeno, „řidič za jízdy nepřipoután bezp. pásem“ (k tomu blíže viz str. 10 rozsudku, poslední odstavce). Pokud jde o místo přestupku „Hroznětín“, považuje soud takový údaj za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání. Povinnost řidiče být za jízdy

připoután bezpečnostním pásem platí kdekoli na pozemní komunikaci, tj. v daném případě kdekoli v obci Hroznětín, pročez není třeba trvat na bližším označení místa přestupku.

V pokutovém bloku ze dne 7.5.2014 je v rubrice „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, správním orgánem postupně doplněno „125c 1f3“ a „361/2000“. Dle názoru soudu je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Pod rubrikou „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, je pak mimo jiné uvedeno „§ 18 odst. 4 z. č. 361/2000 Sb.“, nikoli namítané „§ 18/4 z.č. 361/2000 sb“. V pokutovém bloku uvedený údaj je zcela jednoznačné označení zákonného ustanovení zakotvujícího žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ a že „nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o popis skutku ve formátu „RJ“, žádný takový údaj pokutový blok neobsahuje, nýbrž je zde uvedeno „překročil dovolenou rychlost v obci 50/78/75“ (k tomu blíže viz str. 10 rozsudku, třetí odstavce). Pokud jde o místo přestupku „K. Vary, Jáchymovská ul. směr Mostecká“, považuje soud takový údaj za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání. Žalobce byl pokutován za překročení rychlosti jízdy 50km/h v obci, tedy rychlosti jízdy v obci obecně nejvýše dovolené. Z údaje „K. Vary, Jáchymovská ul. směr Mostecká“ je zřejmé, že se o území obce jedná, pročez bližší konkretizace místa přestupku není nutná.

K výtkám žalobce stran veřejně přístupného nebo soukromého pozemku je třeba konstatovat, že z hlediska skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce poškozen, je zcela irelevantní, zda k sankcionovaným jednáním došlo na veřejně přístupném pozemku či na pozemku soukromém, podstatné je pouze to, zda se tak stalo v prostoru pozemní komunikace. Není proto důvodná námitka žalobce, že „nelze přezkoumatelným způsobem zjistit, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“. Zde soud nadto připomíná své výše uvedené závěry, a sice že na pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít, přičemž ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedenými je zcela zřejmé, že sankcionována byla deliktní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ani netvrdí (a ostatně ani důvodně tvrdit nemůže), že sankcionovaných jednání dopustil mimo pozemní komunikace. V návaznosti na to nezbývá než dodat, že není opodstatněné žalobcovo tvrzení, že „vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci)“. Pokutové bloky byly v daném případě vydány Policií České republiky. Policie České republiky dohlíží na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, kdy v rámci výkonu tohoto dohledu mimo jiné kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 124 odst. 9 zákona o silničním provozu). „Věcná příslušnost orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal“, je tedy ve všech případech jednoznačně dána.

Lze tedy uzavřít, že žalobcem problematizované pokutové bloky byly způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, když údaje v nich uvedené ve své vzájemné kombinaci dostatečně individualizují skutky, za které byl žalobce postižen.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. ledna 2017

Mgr. Alexandr Krysl,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová